

CÁC DẤU CÂU:

Con người vô tình đánh mất dấu phẩy (,), trở nên lo lắng, sợ những câu nói phức tạp, cố tình thả rong đi tìm những câu đơn giản. Đằng sau những câu đơn giản, thường thường chỉ là những câu nói mang ý nghĩa đơn sơ – rỗng tuếch

Sau đó, anh ta lại đánh mất dấu chấm than (!), mang nhiều lo lắng, sợ hãi, và bắt đầu nói khe khẽ, đều đều, không có ngữ điệu. Chẳng còn gì làm anh ta phấn kích - sung sướng, phần nộ, hay tạo nên những bước đột phá được nữa. Anh ta thờ ơ – lãnh cảm trước mọi vấn đề thời cuộc

Kế đó anh ta đánh mất dấu hỏi (?), và chẳng bao giờ dám đặt câu hỏi gì được nữa. Mọi sự kiện bất kỳ xảy ra ở đâu, dù trong vũ trụ, trên mặt đất, giữa lòng xã hội, hay ngay trong nhà,

hoặc tại bản thân, cũng không làm anh ta tha thiết quan tâm

Một vài năm sau, anh ta đánh mất dấu hai chấm (:), và từ đó không còn giải thích được phong cách - hành vi của mình là đúng hay sai

Cuộc đời anh ta chỉ còn lại có dấu ngoặc kép (“ ”) mà thôi. Anh ta không còn phát biểu được chính kiến nào của chính mình, mà lúc nào cũng cúi đầu răm rắp nói theo, hoặc trích dẫn lời chỉ đạo của người khác. Thế là anh ta đánh mất tư cách - tư duy hoàn toàn

Cứ như vậy, cuộc đời anh ta dần dần đi tới dấu chấm hết (./-)

Xin các bạn hãy tự tỉnh thức, nỗ lực tự thân, gìn giữ trọn vẹn những dấu chấm câu văn hóa của đời mình

(Sưu tầm)

Phan Văn Huy Tâm